

Åländska studentföreningen i Helsingfors
Årsfest 18.3.2011
Jarl-Thure Eriksson

Festtal

Bästa åländska studenter
Mina damer och herrar

Henrik Hassel står som en förebild för det akademiska Åland. Hassel föddes år 1700 i ett kaplansboställe på sluttningen till Jomala kasberg, ett par hundra meter från kantorsbostället där Julius Sundblom upplevde sin barndom. Hassels far var alltså kaplan i Jomala. Tiderna var oroliga, Karl XII härjade på kontinenten. Nederlaget vid Poltava 1709 skulle bli inledningen till Stora Ofreden. Den Hasselska familjen flydde med de flesta andra till Sverige för att återkomma först på 1720-talet. Henrik idkade studier i teologi och skulle med tiden bli professor i retorik vid Akademin i Åbo. Han levde till hög ålder och verkade i flera repriser som rektor för Akademin.

Det finns även andra namn som blivit kända. Valdemar Nyman berättar om sundsprästen Johannes som under en kort period på 1300-talet verkade som rektor för Paris universitet. George Alanus blev professor i fysik och botanik på 1600-talet. Tjänstemannasonen George August Wallin född i Sund 1811 blev i mitten av 1800-talet en känd orientalist och en av de första västerlänningar som förklädd till arab besökte det heliga Mekka. Wallin skriver i sin dagbok: "Det är fan givet, men jag finner sällan mera nöje i annat sällskap än det av bönder och beduiner".

Åland har som vi vet en fascinerande historia, nästan alla stora händelser, som svept över Norden har också satt sina spår på Åland. Genomfartsled på vikingatiden, strategiskt viktig utpost för Sveariket under Hansatiden med Kastelholms slott i centrum, senare besökt av både Gustaf Vasa och Gustaf II Adolf, flottbas på Herrön för Peter den Stores galärflotta under Stora Ofreden, djärvt motstånd mot ryska inkräktare under 1808-1809 års krig, åskådarplats under Krim-kriget och slutligen indraget i det finska inbördeskriget 1918 nästan med en svensk invasion som följd. Denna sista händelse blev upptakten till den åländska självstyrelsen och den autonomi som detta medfört.

När man lever ett liv utanför Åland blir historia och berättelser om folkliv och segelsjöfart den kunskapslänk som kompenserar för den direkta närvaron. Det kan vara mycket berikande att stå med ena foten i det finländska samhället med en dynamisk global näringslivspolitik och den andra foten i en idyllisk hemmiljö i Mariehamn, på landsbygden eller vid en havsstrand. Jag har själv funnit en djup harmoni i detta levnadssätt. Med 5-6 längre eller kortare årliga besök på Åland har man alltid något att se fram emot.

Som samhälle erbjuder Åland många värdefulla modeller för en hög livskvalitet. Företagsamhet och entreprenörskap kännetecknar den åländska mentaliteten. Jämställdhet mäts i allmänhet inte med samhällsställning eller skolbildning utan med förmåga att organisera sina göranden och att framhäva sin personliga integritet. Detta har bl.a. gjort att den åländska kvinnans status framstår som mera jämställd än den på fastlandet. De personliga nätverken gör det lätt att operera på Åland, service och tjänster ligger ofta på ett telefonsamtals avstånd.

Den stora utmaningen i att studera i Finland är det finska språket. I praktiken är det endast vid Åbo Akademi och Hanken som man kan idka akademiska studier helt på svenska. Det vardagliga livet

kräver i allmänhet att man behärskar de båda inhemska språken, så även om man tänker gå ut i arbetslivet på fastlandet. Ålänningar åtnjuter en viss respekt genom sin djärvhet att välja Finland som studieland, detta visar sig bl.a. i extra förståelse för att det finska språket ibland tar sig otolkbara former. Många ålandsbördiga blir ofta presenterade med tillägget "ålänning", liksom Petter Ålänning på 1300-talet. Ibland kan det vara en ursäkt för att språket haltar en aning.

Genom tiderna har det studentikosa livet fungerat som en säkerhetsventil för den stress som krävande studier orsakar. I Helsingfors har Åbo Nation varit en viktig samlingspunkt för alla ålänningar oberoende av universitet. Ännu på 60-talet verkar det som om ålänningarna dominerade i Nationens aktiviteter. Det kanske kändes så, eftersom andra studeranden började sällskapa med ålänningar eller kände sympati för "skärgårdsfolket" rent allmänt. Till stammisarna hörde bl.a. Lars "Lala" Eriksson, Gunnar Jansson, Stefan Friman, Pekka Tuominen, Christer Jansson. Själv delades min fritid mellan Åbo Nation och teknologorkestern Humpsvakar. Av vilka den senare slukade olovligt mycket tid.

Bland teknologer har man alltid poängterat värdet av att delta i föreningsaktiviteter. Man lär sig att ta ansvar och fatta beslut om gemensamma saker. En aktiv medlem väljs dessutom vanligen in i styrelsen och kan sluta som ordförande. Föreningslivet skolar individen socialt och skapar personkontakter för livet. Utmaningen är att balansera mellan studier och föreningsliv. Det krävs karaktär att inte prioritera det senare, då viktiga tentamina eller laborationer kräver koncentration på studiesidan. Dagens studerande styrs av tidsbundna studiestöd och normerat antal terminer för en viss examen. Förhoppningsvis innebär inte detta att man isolerar sig från social gemenskap i klubb- och föreningsverksamhet. För många studeranden har just intresseföreningarna blivit en viktig rekreation, som kombinerar studier med sk "fria övningar".

I flera avseenden tror jag att de finländska universiteten och yrkeshögskolorna erbjuder mera krävande och djupgående utbildning än alternativen i andra nordiska länder.

Bästa festdeltagare

Till slut en anekdot från Hammarland, min födelsekommun. I församlingen fanns en mycket originell kyrkoherde Wäinö Melin, som bl.a. hade för vana att klädd som gårdsfarihandlare cykla omkring på Åland och sälja andlig litteratur. På sin ålders höst behövde han stöd av en hjälppräst, som råkade vara min far. Det berättas att vid ett tillfälle skulle Melin viga två par samtidigt. Tankspridd som han var blandade han ihop namnen och vigde ombytta par. När kyrkoherden uppmärksammades om misstaget, kallade han paren till sig vid altaret och en viskande diskussion följde. När någon efteråt frågade Melin hur problemet klarades av, svarade denne: båda paren sade sig vara nöjda med min lösning.

I livet ställs man inför många val. Det viktiga är inte alltid hur man väljer, utan vad man gör när valet en gång är gjort.

Brahe Djäknar 75 år

Kanslers hälsning

Det är julstämning i Åbo Domkyrka. Brahe Djäknar, tillsammans med Flora-kören och Akademiska Orkestern förbereder sig för sin traditionella Advent-konsert 2011. I väntan på sången och musiken ser jag upp mot valven, vars akustik reflekterat julhymner i över ett halvt millennium. Domkyrkan fick sin katedralinteriör år 1466, då mästare Petrus Murator de Kymitto (Murarpetter från Kimito) slog de nya valven. Konsten att göra sk. ribbvalv hade utvecklats redan ett par århundraden tidigare i Frankrike och Italien. Konstruktionen minskade trycket på ytterväggarna och gjorde att man kunde frångå basilikans korsplan. Bara upplevelsen av valven och deras historia försätter en i andäktig stämning, hjärnan går ner i varv och endorfinerna förbereder den njutning tonkonsten kan skänka själen.

Då Academien i Åbo grundades 1640 intog Domkyrkan en central plats både i bokstavlig och symbolisk mening. Kyrkan var akademins festsal, här lyssnade man till hymner framförda av katedralskolans gossar, sedermera Academiens studenter, kansler Per Brahes djäknar.

De första försöken att grunda en flerstämmig manskör vid Academien gjordes i början av 1800-talet. Emellertid flyttade den spirande körverksamheten med universitetet till Helsingfors. I Åbo kom sången trögt igång vid det nybildade Åbo Akademi. En kvartett bildades till årsfesten 1926, åtta år efter Akademins grundande, kvartetten uppträdde även vid Valborgs-firandet på Vårdberget. Men aktiviteten blev kort och de följande åren var knaggliga vad studentsång beträffar. Manskören Musices Amantes fick stå för underhållningen på Valborg.

Desto större var trycket att ge utlopp för de musikaliska känslorna 1937 när Brahe Djäknar slutligen inledde sin verksamhet. Kören antog under det första året närmare 40 medlemmar. Sin första konsert gav man i mars 1938. Dirigent var John Rosas. Han skulle under en lång räkka av år sätta sin prägel på körens verksamhet. Rosas blev den eldsjäl som gav kören kritisk massa. När min far blev medlem 1942, fem år efter starten, var det redan status att höra till Brahe Djäknar. John Rosas efterträddes 1955 på dirigentposten av Gottfrid Gräsbeck. Gottfrid ledde kören fram till 1991, varefter den nuvarande dirigenten Ulf Långbacka tog vid. Under sin 75-åriga verksamhet har Brahe Djäknar letts av endast tre dirigenter. Kören har haft herretur, vilket betytt kontinuitet och hög kvalitet.

Gottfrid Gräsbecks bortgång 2010 lämnade ett stort tomrum efter sig i det finlandssvenska musiklivet. Jag har ett eget minne av Gottfrid Gräsbeck från 50-talets Houtskär. Gottfrids far Uno var kyrkoherde i församlingen och den drivande kraften bakom Houtskärs kyrkliga folkhögskola, där min far var rektor under några år. Gottfrid återvände från New York med sin unga amerikanska fru La Vonne. Vid folkhögskolans julfest ville elevkören speciellt visa sitt internationella kunnande genom att till La Vannes ära sjunga O Tannenbaum, o Tannenbaum, wie grün sind deine Blätter... - på tyska visserligen. Under vistelsen på Houtskär utnyttjade Gottfrid folkhögskolans välutrustade slöjdsal till att snickra möbler till det nya hemmet. Jag minns speciellt fotplattan till en golvlampa. Underifrån hade Gottfrid fällt in huvudet av en liten slägga. Avsikten var förstås att få lampan att stå stabilt, något som min sexåriga Meccano-frälsta hjärna genast lade på minnet. Vi kunde följa med Gottfrids vandring i Åbo via modern Dagny, som inte skylde över det faktum, att Gottfrid levde enbart för musiken. Vilket andra sedermera har kunnat intyga.

Sång och musik hör till den upplevelsevärld vi inte kan tala om, enligt filosofen Wittgenstein. I sitt försök att bygga upp ett logiskt regelsystem för matematiken, blev hans slutsats, att det finns områden för den mänskliga anden utanför logikens domäner. 1930-talets totalitära strömningar i Europa drev Wittgenstein till en kulturpessimism som han bl.a. uttrycker i följande reflektion: "Jag passerade en bokhandel i Cambridge, där de hade porträtt av Russel, Freud och Einstein. Något längre fram såg jag i en musikhandel porträtt av Beethoven, Schubert och Chopin. Vid en jämförelse kände jag intensivt vilket förfall som drabbat den mänskliga anden under bara hundra år." Detta kan ses som ett uttryck för Wittgensteins impulsivitet och kanske vilja att såra Bertrand Russel, sin tidigare mentor och välgörare. Vi vet, att såväl kunskap som andens odling hör till kultursamhällets mest centrala ingredienser. Musiken öppnar tankens portar. Einstein var en erkänt god violinist, kanske i klass med Gottfrids far Uno, vars violspel jag ännu minns.

Adventskonserten 2011 var ingen vanlig julkonsert, utan en manifestation av sång- och musiktraditionen vid Åbo Akademi. I det omväxlande programmet kom varje komponent, Djäknar, Floror och orkester till sin rätt. Akademiska orkesterns framförande av Beethovens Coriolanus-ouvertyr fick den fullsatta domkyrkan att andas djupt och stilla som i en österländsk meditation. Under körernas avslutningsnummer Vom Himmel hoch... förenade sig nästan den egna medvetenheten med de andar som, sedan Luther skrev texten, verkat i katedralen och nu svävade under dess valv.

Jarl-Thure Eriksson

Kanslers blogg

25.3.2013

Problemen på bordet och kloka beslut

Tre arbetsgrupper överlämnade sina rapporter till rektor den 28.2.2013. Teman för rapporterna är: Utbildning, Struktur och Vision. Rapporterna är olika upplagda, men alla har ett klart budskap, ÅA behöver utvecklas. Grupperna är konstruktiva, man undviker direkt kritik av nuvarande strukturer, enheter eller personer. Många idéer värda att beakta.

Utbildning. Rapporten ger en översiktlig bild av ÅAs nuläge. Tabellerna visar på klara brister. Man fäster sig bl.a. vid den långsamma genomströmningen. Somliga studieinriktningar har ett exceptionellt litet antal studeranden, i flera fall är närvaroprocenten dessutom låg. Söktrycket kunde vara större på områden som teologi och kemiteknik. I vissa fall har man bra rekrytering, men alla antagna ställer inte upp. Ställvis är bortfallet nära 50 %.

Tre områden, pedagogik, psykologi och biovetenskap, uppvisar en normenlig studietid på 5,5 -6 år. På ett par områden är studietiden över 8 år. Förhållandet mellan avlagda magisterexamina och uppsatta mål var mycket lågt år 2012, de flesta institutionerna uppvisar ett glapp på över 25 %. Alltför stor optimism hämnar sig i kommande finansiering.

Struktur. Gruppen har varit både innovativ och konkret. Man strävar efter en platt organisation genom att slopa fakultetsområdena och koppla institutionerna direkt under rektor. Två prorektorers utses, en för utbildning och en för forskning. Prorektorerna fungerar som ordförande i undervisningsnämnden respektive forskningsnämnden. Kommunikationen mellan rektorat och institutioner förbättras med en prefektkonferens.

Särskild uppmärksamhet riktas mot förvaltningen och dess servicefunktioner. Man föreslår en centralisering till fyra byråer: personal, ekonomi, undervisning och allmän universitetsservice. Här lyfter man fram ett av universitetens grundproblem, byråkratin. Genom att öka förvaltningens serviceengagemang vill man avlasta institutioner, prefekter, professorer m.fl. en del av de administrativa rutinerna.

Vision. Visionsgruppen gör rätt för sitt namn, man indikerar hela 59 förslag till förbättringar. En stor del hänför sig till reformer inom studiemiljön. Studentkårens innovativa förarbete har satt sina tydliga spår. Här några speciellt aktuella reformförslag: bredare kandidatutbildning, större rekryteringsansträngningar, fokusering på kärnverksamheten, digital infrastruktur, program för ledarskaps- och verksamhetsutveckling.

Hur går man vidare? Samtliga rapporter ägnar liten uppmärksamhet åt ÅAs huvuduppgift: att utbilda kunniga yrkesmänniskor för vissa klart uttalade områden. ÅA har profilerat sig vetenskapligt starkt och som ett resultat disputerar årligen ett aktningvärt antal doktorer. Utan en frisk tillströmning av begåvade studenter till magisterprogrammen kan man inte idka framgångsrik forskning.

Magisternivån leder till följande centrala yrken: klasslärare, ämneslärare, präster, psykologer, ekonomer, statsvetare (offentlig sektor), biologi- och bioteknologiexperter, geologer, kemister, diplomingenjörer, IT-expert. Det vore av stort finlandssvenskt intresse att utbilda egna jurister. Dessa behövs inom rättsväsende, förvaltning och näringsliv. Likaså vore det önskvärt att kunna bygga på farmaceututbildningen till full provisorsexamen. I båda fallen tvingas studeranden söka

sig till andra universitet för att erhålla en högre examen. Detta begränsar intresset för ÅA som första sökalternativ.

Tillgången på information och kunskap har totalt förändrat det pedagogiska utgångsläget. Dagens ungdom styrs av flow-upplevelser, man chattar och smsar, nyfikenheten driver en att söka svar via internet. Lärarens uppgift blir i allt högre grad att skapa entusiasm och "puffa" studeranden i olika ämnesinriktningar, sedan motiverar intresset själva inläringen. Föreläsningarnas tyngd läggs på helheten inte detaljerna.

Ett brett kandidatprogram (som alla grupper efterlyser) skall samla studerande inom ett visst fakultetsområde kring så många gemensamma kurser som möjligt. Detta ger de bästa förutsättningarna för ett moget val av specialisering i ett senare skede. *Dessutom finns det behov av en ny typ av allmänbildning: social kunskap (kommunikation och människokunskap), insikt i ekonomi, etiska aspekter. Även matematiska färdigheter och it-vana krävs i dagens samhälle.* Oberoende av det kommande yrket kan ett extra språk vara nyttigt: franska, spanska, ryska, till exempel. Historia är fascinerande och bra i globala kontakter.

Ett viktigt element vid utvecklingen av ÅA är behovet av teamwork. Speciellt avgörande är samarbetet inom fakultetsområden och institutioner. *Huvudmål, bästa tänkbara utbildning, bör gå före personliga intressen. För detta krävs ledarskapstänkande och attitydförändringar.* Flera institutioner har redan insett detta.

Åbo Akademis 2010 års reformer var ett viktigt steg i rätt riktning, stora institutioner, tre fakultetsområden. Denna modell kunde fungera även i framtiden, om man på fakultetsområdesnivå inrättar ett styrorgan (fakultetsråd) med ansvar för utbildningsstrukturens innehåll, koordinering av kurser och en systematisering av doktorandutbildningen. Prorektor är ordförande och besluter över 25 % av de anslag som nu går direkt till institutionerna. En modifiering av den nuvarande organisationen är enklare än strukturgruppens förslag. Fakultetsråden har en högre status än de två föreslagna nämnderna. *Prorektorerna blir resultatansvariga för söktryck (attraktivitet) och genomströmning (studietid), medan institutionen svarar för kurskvalitet, antal examina samt vetenskapliga resultat.*

Administrationen får inte bli alltför centraliserad. På institutionsnivå behövs stödpersonal för ett stort antal uppgifter med anknytning till studentservice och forskning. *Varje institution behöver en administrativ chef, som förbereder och verkställer ärenden inom prefektens ansvarsområde.*

Som kansler vill jag inte ta ställning till förslagen om nedskärningar eller sammanslagningar. Dessa väcker starka känslor och ställer hinder för en konstruktiv förnyelseanda. Andra reformer får visa vägen till framtida prioriteringar.

Sammanfattningsvis:

- 1. Behovet av olika utbildningar vid ÅA klarläggs, t.ex. genom kontakter till tankesmedjan Magma. Utbildningarnas namn moderniseras.*
- 2. ÅAs förvaltningsinfrastruktur analyseras av en utomstående part med erfarenhet av administrativ effektivitet.*
- 3. ÅAs organisation ses över, planering och koordinering av utbildningsstrukturer och doktorandutbildning ges till ett eget organ med prorektor som resultatansvarig person.*

Jarl-Thure Eriksson

Jag kan inte räkna dem alla...

Grundkunskaper i att läsa, skriva och räkna utgör basen för OECDs PISA-program. Utan skriftspråk och matematik skulle antikens högkulturer inte sått de frön som så småningom skulle leda till vår civilisation. I tonåren fascinerades jag av den engelska zoologen och filantropen Lancelot Hogbens Matematik för Miljoner, en blandning av kulturhistoria och matematik. Hogben berättar hur siffrorna var nödvändiga, då fenicierna gjorde affärer med kinesiska handelsmän. Varorna hämtades längs en tidig föregångare till Sidenvägen. Bankväsendets gryning under 1200-talet krävde en allt mer avancerad aritmetik. Mendels ärftlighetslagar grundade sig på sannolikhet, o.s.v.

Finland har halkat efter i poängen, men ligger fortfarande nära PISA-toppen. Med undantag för de asiatiska tigrarna är vi ändå jättebra. Framgångarna i Shanghai, Singapore och Korea bygger på traditionell skoldisciplin och den för asiater karakteristiska tävlingsmentaliteten, medan våra unga i allt högre grad styrs av en inre motivation. Sättet att påverka motivationen är en stor utmaning för dagens psykologer och pedagoger. OAJs ordförande Olli Luukkainen säger i Helsingin Sanomat: "det viktigaste är att lära barnen att sträva framåt och anstränga sig". Gott nog, men det gäller att balansera mellan tvång och egen vilja.

Det digitala samhället bärs upp av ungdomen, de behärskar både tekniken och de sociala medierna, här har lärare-elevrollerna blivit ombytta. Finland har haft framgångar inom den växande spelindustrin. I botten ser vi en begivenhet för stora utmaningar. Något av samma anda, som fick Linus Torvalds att fundera ut ett nytt "open source" operativsystem. IT-företag och spelutvecklare kännetecknas av fria arbetsformer, istället för hierarkier gäller arbetsfördelning. Inbördes förtroende minskar tävlan mellan individer, den verkliga motspelaren är marknaden. Något att tänka på för universiteten, vars marknadsvärde mäts med de utexaminerades framgång i livet.

Undervisningsmetoderna står vid ett vägskäl. All tänkbar information finns på nätet, men riktig kunskap föds först då data och sammanhang skapar en förståelse i hjärnan. Skolklassen är en sociala miljö där lärarens roll som visionär och vägvisare är avgörande för inlärningsprocessen.

Faktum kvarstår, för att läsa, skriva och räkna behövs övning och åter övning. Lärarens uppgift är att locka fram behovet till denna ansträngning, med sitt eget kunnande och sin egen motivation. Det gäller för universiteten att se till att lärarnas kunskapsprofil svarar mot samhällets behov.

Kanslers blog

27.5.2014

Höj universitetens ambitioner

Vi känner nästan alla varandra och vi mår bättre än folk i genomsnitt, men vi kommer inte överens. Är detta dagens svenska Finland? Allt eftersom de svenska bo-områdena krymper, blir de regionala motsättningarna större. En samgång mellan Novia och Arcada körde på grund. Ansvar för olika utbildningar har infekterat relationerna mellan Åbo Akademi och Helsingfors universitet, först barnträdgårdslärarna sedan klasslärarna.

Nyligen ordnades ett seminarium på Hanaholmen under rubriken Höj ambitionerna. Tanken var att söka gemensamma mål för hela Svenskfinland. Utbildningsfrågorna skulle inte få dominera, men kunde inte undvikas. Förre Wärtsilä-chefen Ole Johansson konstaterade kort, att det vore bättre att tillsammans komma fram med bra lösningar, innan kanslichef Anita Lehikoinen på UKM slår näven i bordet.

Under sin tid som rektor vann sig kanslerkollegan Thomas Wilhelmsson om att förbättra svenskans ställning inom Helsingfors universitet. I sitt anförande på Hanaholmen konstaterade han att samgåendet mellan Svenska social- och kommunalhögskolan och universitetet utfallit mycket väl. I något skede hade man också planer på att Hanken och Arcada skulle bilda egna högskoleenheter inom Helsingfors universitet.

Denna modell tedde sig för några år sedan helt omöjlig, eftersom en sammanslagning tolkades som annektering, dvs. erövring. Tankegångarna börjar lyckligtvis förändras, istället för att sammanslå bildar man nätverksuniversitet under en gemensam koordinerande ledning. Ett bra exempel utifrån är University of California med campus lite varstans i delstaten. I Finland kan man visa på Östra Finlands universitet, där f.d. Kuopio universitets internationella rykte inom medicin och farmakologi har gett sporthjälp åt Joensuu. Den nya helheten har passerat flera andra universitet på de internationella rankinglistorna. Aalto universitetets idé är liknande, man har ökat antalet högskoleenheter genom att spalta upp Tekniska högskolan för att nå en storleksbalans med finska handelshögskolan och Konstindustriella högskolan. Sammanlagt består nätverket av sex delhögskolor.

I Tammerfors planerar man bildandet av ett storuniversitet mellan Tammerfors universitet, Tammerfors tekniska universitet och yrkeshögskolan TAMK. Här kommer ett viktigt nytt element in i bilden, yrkeshögskolan utgör en del av universitetet. Det är dags att begrava tvåpelarmodellen och gå in för det egentliga målet för Bolognaavtalet: yrkeshögskolorna blir högskolor av Collegetyyp med en slutexamen som berättigar till fortsatta studier på magisternivå. Detta leder till direkt samarbete med universiteten och styr bättre än nu studerandeströmmarna enligt marknadsbehovet. Den för Finland typiskt låga mobiliteten ökar, då man efter kandidaten mera moget överväger sina fortsatta framtidsplaner.

Tanken på Hanken och Arcada som högskolor under Helsingfors universitets paraply har flera beaktansvärda fördelar. Båda skulle bli delar av ett universitet rankat bland de 100 bästa i världen (69 i senaste QS-ranking) och, kanske ännu viktigare, en anknytning till HU skulle stärka tvåspråkigheten inom universitetet. Indirekt kunde man öka inflytandet på den pedagogiska fakulteten och därmed skapa förutsättningar för ett delansvar i den svenskspråkiga

klasslärarutbildningen.

Åbo Akademi är största delägaren i yrkeshögskolan Novia, härifrån är steget inte långt till att utveckla Novia till en högskoleenhet med direkt examenskoppling till Akademin. Ännu mera svenskspråkig bärkraft får universitetsnätverket, om man lyckas locka Högskolan på Åland med i samarbetet. Både Novia och Högskolan på Åland skulle få universitetsstatus och examensnivån skulle jämföras med den internationella Bachelor-examen. Ifall siktet är inställt på magisterexamen, kan ålänningarna fortfarande fritt välja universitet, Åbo, Uppsala eller Sorbonne.

Jarl-Thure Eriksson